

راه های ثبوت مسافت شرعی

راه های ثبوت مسافت شرعی

مسأله ۴۲۳) اگر علم یا اطمینان داشته باشد و یا دو نفر عادل بگویند که سفر او حداقل هشت فرسخ است، باید نماز را قصر بخواند.

مسأله ۴۲۴) شیاع ۱ بین مردم اگر موجب علم یا اطمینان به تحقق مسافت شرعی شود، می توان بر اساس آن عمل کرد و نماز را قصر خواند، در غیر این صورت حتی اگر موجب ظن و گمان هم شود، اعتباری ندارد.

مسأله ۴۲۵) اگر کسی به مقدار مسافت شک داشته باشد، در صورتی که تحقیق کردن برای او مشکل نباشد؛ مانند اینکه به کیلومترشمار نگاه کند یا از چند نفر بپرسد، بنابر احتیاط واجب باید تحقیق کند و چنانچه به نتیجه ای نرسد، نمازش تمام است.

مسأله ۴۲۶) چنانچه مقلد، فتوای مجتهدش را نمی داند، مانند اینکه نمی داند فتوای او در مورد مسافت تلفیقی هم مانند مسافت امتدادی است یا نه، باید نسبت به فتوای مجتهد خود تحقیق کند و اگر نمی تواند یا نمی خواهد تحقیق کند، باید احتیاط کرده و نماز را هم تمام و هم قصر بخواند.

مسأله ۴۲۷) کسی که به دلیل شک در مسافت، وظیفه اش نماز تمام است، اگر برخلاف وظیفه قصر بخواند، نمازی که خوانده، کافی نیست و باید آن را به صورت تمام اعاده کند، البته اگر بعد از نماز بفهمد که وظیفه اش در واقع قصر بوده، چنانچه نمازی را که خوانده با قصد قربت بوده، کافی است و اعاده ندارد.

مسأله ۴۲۸) اگر معتقد است که فاصله مبدأ تا مقصد، به میزان مسافت شرعی است و نماز را قصر بخواند و بعد معلوم شود که کمتر از مسافت بوده است، باید نماز را به صورت تمام در وقت اعاده و در خارج وقت قضا کند.

مسأله ۴۲۹) اگر معتقد است مسافتی را که طی می کند هشت فرسخ نیست و نماز را تمام بخواند، بعد معلوم شود که به مقدار مسافت شرعی است، باید نماز را به صورت قصر در وقت اعاده و در خارج وقت قضا کند.

مسأله ۴۳۰) کسی که قصد دارد به محل معینی برود و شک دارد که تا آنجا به مقدار مسافت شرعی است یا نه و یا معتقد است که مسافت نیست (وظیفه او در هر دو صورت، نماز تمام است)، چنانچه بین راه برای او ثابت شود به مقدار مسافت است، از همان جا باید نماز را قصر بخواند و لازم نیست از جایی که علم به مسافت پیدا کرده، تا مقصد، به مقدار مسافت باشد.

۱. شیوع و شهرت بین مردم.